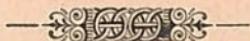

булката да работи, ама тъй че лоши приказки да не ѝ се казватъ. И ето какъ се нагласили.

„Стани ти, бабо! рекълъ стариятъ дѣдо, стани да земешъ мѣнцитъ, ужъ че тръгвашъ за вода. Азъ пѣкъ ще стана и ще искамъ мѣнцитъ отъ тебе, за да ида за вода, да не ходишъ ти. Азъ ще дѣрпамъ кобилицата и ти ще я дѣрпашъ. Дано, тъй като хванемъ да се прѣпираме булката сама се досѣти какво да прави. Ако има отъ Бога умъ, тя ще стане, ще грабне кобилицата съ мѣнцитъ и завчашъ ще донесе вода“. Така и направили.

Като зели да се дѣрпатъ за кобилицата, ужъ кой да иде за вода, булката си стояла въ кѫта и спокойно ги гледала. Най-подирѣ тя рекла: „Я ги гледай, стари хора, мари Боже, какви се дѣрпатъ като кучета. Колкото за това много умъ не трѣбва: нека единътъ да иде за вода днеска, утрѣ пѣкъ другиятъ.“

Здравецъ.

Здравко чуденъ, ранобуденъ

Веселъ си, засмѣнъ.

Цѣла зима тебъ те има

Миризливъ, зеленъ.

Вакло стадо, буйно, младо

Прѣзъ тебъ ли броди,

Мирисъ силенъ, изобиленъ

Прѣскашъ тамо ти.